

Arrest

nr. 218 585 van 21 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 september 2017 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 198 061 van 16 januari 2018 waarbij de vordering tot schorsing wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 24 januari 2018.

Gelet op de beschikking van 28 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VREBOS, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekers kwamen op 3 maart 2012 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 5 maart 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 30 maart 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de afstand van het geding vastgesteld in zijn arrest van 19 juni 2012 (RvV 19 juni 2012, nr. 83 198).

1.3. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 26 juni 2012 ten aanzien van de verzoekers een beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (twee bijlagen 13*quinquies*).

1.4. Op 11 juli 2012 werd de zoon van de verzoekers, S. Di., geboren te Sint-Niklaas.

1.5. De verzoekers dienden op 30 mei 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 3 juni 2013 ten aanzien van de verzoekers beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13*quater*). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 22 oktober 2013 (RvV 22 oktober 2013, nr. 112 414).

1.7. De verzoekers dienden op 1 oktober 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze medische verblijfsaanvraag was gestoeld op de medische problematiek van S. Di., de zoon van verzoekers.

1.8. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) trof op 30 oktober 2015 een beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en hij trof ten aanzien van de verzoekers eveneens beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13). De beroepen tot nietigverklaring tegen de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen en tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten werden door de Raad verworpen in zijn arresten van 11 juli 2016 (RvV 11 juli 2016, nrs. 171 584 en 171 585).

1.9. De gemachtigde trof op 20 februari 2017 ten aanzien van de verzoekers twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (twee bijlagen 13*septies*).

1.10. Op 20 februari 2017 besliste de gemachtigde tevens om de verzoekers een inreisverbod van drie jaar op te leggen (twee bijlagen 13*sexies*).

1.11. Bij 's Raads arrest nr. 183 262 van 1 maart 2017 heeft de Raad, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de in punt 1.9. vermelde beslissingen bevolen.

1.12. Op 8 maart 2017 heeft de gemachtigde de bijlagen 13*septies* en bijlagen 13*sexies* van 20 februari 2017 (*cf.* punten 1.9. en 1.10.) ingetrokken.

1.13. Gelet op de intrekking van de bijlagen 13*septies* van 20 februari 2017, heeft de Raad het tegen deze beslissingen ingestelde annulatieberoep verworpen en heeft hij de bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen schorsing van de tenuitvoerlegging ervan opgeheven (RvV 28 juni 2017, nr. 189 001). Ook het beroep tot nietigverklaring tegen de bijlagen 13*sexies* van 20 februari 2017 werd verworpen (RvV 15 mei 2017, nr. 186 773).

1.14. Op 25 april 2017 dienden de verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, dit wederom op basis van de medische situatie van S. Di.

1.15. Op 4 juli 2017 beslist de gemachtigde dat de medische verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.14., onontvankelijk is.

1.16. De gemachtigde beslist op 4 juli 2017 eveneens tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de beide verzoekers (twee bijlagen 13).

Deze bevelen zijn de thans bestreden beslissingen, waarvan de verzoekers kennis namen op 7 september 2017.

De eerste bestreden beslissing is het bevel dat werd getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker en luidt als volgt:

“(…)

De heer

Naam + voornaam: S., D.

geboortedatum: (...)1973

geboorteplaats: A. S.

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene verklaarde in zijn asielprocedure in maart 2012 het grondgebied te hebben betreden. Omdat betrokkene een asielaanvraag indiende, werd zijn verblijf verder toegestaan zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Op 03.06.2013 werd zijn laatste asielprocedure afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden, het verblijf van betrokkene is niet langer gewettigd.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 30.10.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 12.11.2015. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

(…)”

De tweede bestreden beslissing is het bevel dat werd getroffen ten aanzien van de tweede verzoekster en de minderjarige kinderen van de beide verzoekers en luidt als volgt:

“(…)

Mevrouw,

Naam + voornaam: S., A.

geboortedatum: (...)1984

geboorteplaats: G. S.

nationaliteit: Albanië

+ kinderen

S., Di. geboren op 11.07.2012

S. A. geboren op 11.10.2014

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene verklaarde in haar asielprocedure in maart 2012 het grondgebied te hebben betreden. Omdat betrokkene een asielaanvraag indiende, werd haar verblijf verder toegestaan zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een precaire verblijfssituatie ging. Op 03.06.2013 werd haar laatste asielprocedure afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden, het verblijf van betrokkene is niet langer gewettigd.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 30.10.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 12.11.2015. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekers hebben de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten, houdt op geen enkele wijze rekening met de door verzoekers ingeroepen medische problematiek in hoofde van hun jonge zoon, Di..

De Staatssecretaris heeft kennis van de medische problematiek van Di. (autismespectrumstoornis), minstens behoort hij hiervan kennis te hebben, aangezien hiervan uitdrukkelijk melding werd gemaakt in de verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet.

Het werd omstandig toegelicht dat behandeling voor Di. niet beschikbaar noch toegankelijk is in zijn land van herkomst. (cfr. administratief dossier)

Op heden werd nog geen enkele inhoudelijke beoordeling van de medische aandoening van Dior uitgevoerd door de arts-attaché.

De aanvragen werden steeds onontvankelijk verklaard, zonder beoordeling van de gezondheidstoestand van Dior, zonder beoordeling of een terugkeer naar zijn land van herkomst geen onmenselijke of vernederende behandeling zou impliceren, ondanks de verschillende indicaties in die zin.

Uit de voorbereiding van art. 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt echter, dat zelfs in het geval van een zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van art. 9ter om reden van onontvankelijkheid, deze niet kan worden verwijderd zonder onderzoek of zijn verwijdering geen schending zou opleveren van art. 3 EVRM. (Gedr. St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36)

Door de Raad van State werd hieromtrent gesteld (CE, n° 208.586 dd. 29.10.10):

"Il appartiendra à l'autorité conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé ».

Vrije vertaling :

« Het behoort aan de autoriteit om, overeenkomstig de geciteerde voorbereidende werken, de medische situatie van de vreemdeling te onderzoeken, alvorens over te gaan tot de gedwongen verwijdering. »

Dit standpunt werd eerder reeds ingehuldigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; ook indien een aanvraag o.g.v. 9ter onontvankelijk wordt verklaard, dient steeds een onderzoek naar de ingeroepen medische problemen te gebeuren, zoniet ligt een schending voor van art. 3 EVRM (CCE 25 juli 2008, n° 14.397):

"Il observe par ailleurs que les travaux préparatoires de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980 rappellent explicitement la règle applicable dans les cas où un demandeur d'une autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est exclu du bénéfice de cette disposition par application du § 4 de celle-ci.

Dans ces cas, les travaux préparatoires de la loi indiquent en effet clairement que « Il est toutefois évident qu'un étranger gravement malade qui est exclu du bénéfice de l'article 9ter pour un de ces motifs, ne sera pas éloigné si son état de santé est sérieux au point que son éloignement constituerait une violation de l'article 3 CEDH » (Doc. Pari., Ch., 51/2478/001, Exposé des motifs, p.36).

Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'un étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays. »

Vrije vertaling onderlijnd fragment :

"Uit het voorgaande vloeit voort dat een verwijderingsmaatregel genomen t.a.v. een vreemdeling wier aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter van de Wet van 15 mei 1980 onontvankelijk werd verklaard, zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht werden, in strijd is met art. 3 EVRM, aangezien uit de motivering niet blijkt dat het bestuur heeft onderzocht of de aandoening van verzoeker een reëel risico met zich brengt van onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer (...)"

In casu hebben verzoekers verschillende medische attesten bij hun aanvraag 9ter Vw. gevoegd, waarin de medische problematiek van Di. wordt beschreven. (cfr. administratief dossier)

Aangezien uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de medische problematiek in hoofde van Di., naar de beschikbaarheid van zorg en geneesmiddelen in Albanië, en derhalve ook niet naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer, is de bestreden beslissing strijdig met art. 3 EVRM.

Om die reden dient de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd."

3.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoekers in hun uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel hebben nagelaten om duidelijk te omschrijven op welke wijze de bestreden beslissingen de formele motiveringsplicht en de artikelen 1 tot en met 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 zouden schenden. Het betoog van de verzoekers, dat er geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de medische problematiek in hoofde van hun zoon Di., kan enkel dienstig worden betrokken op de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht.

In elk geval dient te worden opgemerkt dat de thans bestreden beslissingen de determinerend motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing zijn genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° en artikel 74/14, §3, 4° (oud), van de vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat de verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen, zoals voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen. De gemachtigde licht vervolgens concreet toe hoe hij tot de vaststelling is gekomen dat de voormelde maximale verblijfsduur werd overschreden. Daarnaast wordt ook gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, met name omdat de verzoekers geen gevolg gaven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hen werd betekend op 12 november 2015 zodat zij niet aan de terugkeerverplichting hebben voldaan.

Aldus kunnen de motieven, die de twee bestreden beslissingen onderbouwen, op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen zodat de verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 is onontvankelijk, minstens ongegrond.

3.2. De verzoekers voeren in hun enig middel tevens de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Nog los van de vaststelling dat de thans bestreden beslissingen geen gedwongen tenuitvoerlegging ervan impliceert (zoals het geval was in de rechtspraak waarnaar de verzoekers verwijzen), merkt de Raad op dat een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden aangetoond met een begin van bewijs.

De verzoekers betogen dat de bestreden bevelen werden afgegeven zonder enig inhoudelijk onderzoek naar de medische aandoening van hun zoon, Di., daar de verschillende medische verblijfsaanvragen (cf. artikel 9ter van de vreemdelingenwet) steeds onontvankelijk werden verklaard zonder te beoordelen of de terugkeer naar het land van herkomst een onmenselijke of vernederende behandeling impliceert.

De Raad stelt vast dat de kritiek van de verzoekers feitelijke grondslag mist. De verzoekers dienden immers op 1 oktober 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 30 oktober 2015 onontvankelijk verklaard met toepassing van artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet, dat op dat ogenblik bepaalde als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”

Overeenkomstig artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door *“de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Bijgevolg is een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, wel degelijk gebaseerd op een inhoudelijk onderzoek van het voorgelegde medisch dossier en de aftoetsing van de voorgelegde gegevens aan het in artikel 9ter, §1, eerste lid bedoelde reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit en het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst (of het land van gewoonlijk verblijf). Het is net op basis van dit inhoudelijk onderzoek dat de ambtenaar-geneesheer in dergelijk geval vaststelt dat de ziekte *“kennelijk”* niet beantwoordt aan een ziekte die een reëel risico met zich mee brengt voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst (of het land van gewoonlijk verblijf).

In casu heeft de ambtenaar-geneesheer op 28 oktober 2015 over het medisch dossier van Di. een advies uitgebracht, waarnaar in de onontvankelijkheidsbeslissing van 30 oktober 2015 wordt verwezen, en dat luidt als volgt:

(...)

Artikel 9ter §3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.10.2015.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 24.09.2015 en de medische stukken d.d. 14.07.2015, 23.07.2015 en 25.06.2015 blijkt dat betrokkene een vertraagde verbale ontwikkeling en gedragsproblemen heeft. Er is in casu echter geen sprake van een ziekte of aandoening waarop medisch handelen een impact zou kunnen hebben, de problematiek situeert zich louter op pedagogisch vlak.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

(...)

Door te oordelen dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf, werd derhalve wel degelijk een inhoudelijk onderzoek gevoerd. De Raad wijst erop dat het beroep dat de verzoekers indienden tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 30 oktober 2015 werd verworpen bij

het arrest nr. 171 584 van 11 juli 2016. Het rechtszekerheidsbeginsel gebiedt dan ook dat de wettigheid van deze beslissing vaststaat en dat deze wettigheid niet langer in vraag kan worden gesteld in het kader van latere, individuele beslissingen.

Waar de verzoekers stellen dat de beschikbaarheid van de zorg en geneesmiddelen niet werd onderzocht, wijst de Raad erop dat een beoordeling van en een concreet onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van medische zorgen in het land van herkomst zich pas opdringt indien een ziekte voorligt die daadwerkelijk een behandeling vergt, waarbij deze behandeling werkelijk noodzakelijk is en waarbij zonder adequate behandeling een reëel risico optreedt op een onmenselijke of vernederende behandeling. *In casu* werd geoordeeld dat de zoon van de verzoekers een vertraagde verbale ontwikkeling en gedragsproblemen heeft en dat de problematiek zich louter op pedagogisch vlak situeert, doch dat er geen sprake is van een ziekte of aandoening waarop het medisch handelen een impact zou kunnen hebben. Het is dan ook niet meer dan logisch dat de ambtenaar-geneesheer niet onderzocht heeft of er in het land van herkomst al dan niet medische zorgen en geneesmiddelen beschikbaar zijn.

De verzoekers maken op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat er na het onderzoek van de ambtenaar-geneesheer in het medisch advies van 28 oktober 2015 en/of na de onontvankelijkheidsbeslissing van 30 oktober 2015 nog nieuwe elementen zouden zijn opgedoken in verband met de medische problematiek van hun zoon, en de eventuele noodzaak aan geneesmiddelen of medische zorgen, waardoor dit onderzoek achterhaald en niet langer relevant zou zijn ten aanzien van de bevelen die op 4 juli 2017 werden getroffen.

De verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat de gemachtigde, in het kader van het afleveren van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, een nieuw onderzoek zou moeten hebben gevoerd naar de medische problematiek van hun zoon, de beschikbaarheid van zorg en geneesmiddelen in Albanië en het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer.

Voor zover de verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een verboden behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. De verzoekers moeten concrete en op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754) en de gevreesde behandeling moet een minimum niveau van hardheid bereiken vooraleer deze valt onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). Een loutere eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Ook de loutere bewering artikel 3 van het EVRM werd geschonden, zonder dat concreet wordt toegelicht hoe de bestreden bevelen precies een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling tot gevolg kunnen hebben en zonder zelfs te preciseren welke slechte behandelingen de verzoekers precies vrezen, volstaat niet.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekers nalaten om concrete elementen bij te brengen die erop zouden wijzen dat hun zoon het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst. Zij tonen aldus niet aan dat er een risico zou bestaan op een schending van artikel 3 van het EVRM.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE